

عنوان مقاله:

نوسنگی بدون سفال دره سیمره‌نشانه‌هایی از یکجانشینی و آغاز اهلی‌گری دام

محل انتشار:

دومین همایش ملی ایران‌شناسی استان‌ها تاریخ، فرهنگ و هنر کرمانشاه (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

حسن اکبری - دانشجوی دکتری باستان‌شناسی، دانشکده علوم اجتماعی، دانشگاه محقق اردبیلی

رضا رضالو - استاد گروه باستان‌شناسی، دانشکده علوم اجتماعی، دانشگاه محقق اردبیلی

خلاصه مقاله:

زاگرس مرکزی یکی از مناطق مهم خاور نزدیک است که گمان می‌رود نخستین تلاش‌های بشر در زمینه یکجانشینی، اهلی کردن جانوران و کشت نباتات در این ناحیه صورت گرفته است. سیمره نیز بزرگ‌ترین رود زاگرس مرکزی است. پروژه باستان‌شناسی سیمره بر اساس بررسی و کاوش‌های باستان‌شناسانه حوزه سد سیمره انجام شد. در یک دهه اخیر، دره سیمره، با توجه به یافته‌های باستان‌شناختی آن، جایگاه ویژه‌ای در مطالعات باستان‌شناسی ایران به دست آورده است. هدف از این پژوهش، معرفی و توصیف کاملی از وضع اقتصادی، معیشتی و اجتماعی سه محوطه نوسنگی بدون سفال در دره سیمره است. این پژوهش با هدف بنیادی صورت گرفته و داده‌افزایی آن بر اساس روش میدانی و کتابخانه‌ای انجام گرفته است. پرسش اصلی این پژوهش بر این مبنا قرار گرفته که این سه محوطه متعلق به چه دوره‌ای از نوسنگی بدون سفال هستند؟ با مطالعه مقدماتی بر روی ابزارهای سنگی این محوطه، مشخص شد که اکثر ابزارهای یافت شده، از سنگ‌های خام اطراف محوطه و کنار رودخانه سیمره ساخته شده‌اند و فقط به مقدار ناچیز از سنگ وارداتی اسیدین برای ساخت ابزار استفاده شده است. محل قرارگیری محوطه‌ها در کنار یک تنگه صعب‌العبور و همچنین وجود رودخانه سیمره و چشمه آب شیرین این امر را ثابت می‌کند که ساکنین، بیشتر مواد غذایی مورد نیاز را از راه شکار به دست می‌آورده‌اند. مطالعات نوسنگی با سفال غار مرز نیز نشان می‌دهد که ساکنان این غار در زمره اولین تولیدکنندگان سفال در زاگرس مرکزی و حوضه رودخانه سیمره بوده‌اند.

کلمات کلیدی:

نوسنگی بدون سفال، سیمره، چپاسبز شرقی، داگنجون، غار مرز، کپرگاه.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2055253>

